

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 747

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 11 august 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 267 din 14 mai 2024 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 296 ²¹ și 296 ²⁶ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal	2–4
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
5.205. — Ordin al ministrului educației și cercetării pentru aprobarea listei instituțiilor de învățământ superior acreditate care organizează, în anul universitar 2025-2026, Programul de formare psihopedagogică în vederea certificării competențelor pentru profesia didactică (nivelurile I și II)	4–6
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 213 din 16 iunie 2025 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	7–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 267

din 14 mai 2024

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 296²¹ și 296²⁶ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal

Marian Enache	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Ioana-Codruța Dărăngă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 296²¹ și 296²⁶ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, excepție ridicată de Dezsi Lorand David în Dosarul nr. 35.701/3/2018 al Tribunalului București — Secția a II-a — contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.217D/2019.

2. La apelul nominal se constată lipsa autorului excepției. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, invocă Decizia nr. 351 din 24 iunie 2014.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 14 iunie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 35.701/3/2018, **Tribunalul București — Secția a II-a — contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 296²¹ și 296²⁶ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal**, excepție ridicată de Dezsi Lorand David într-o cauză având ca obiect soluționarea unei contestații formulate împotriva unui act administrativ fiscal.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia arată că în categoria impozitelor sau a taxelor nu intră contribuția la asigurările sociale de sănătate, aceasta fiind o contribuție socială prevăzută distinct, ce nu poate fi nelimitată ca valoare câtă vreme serviciile medicale asigurate sunt limitate la anumite pachete de bază prevăzute de Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății. Face un istoric al dispozițiilor fiscale aplicabile în această materie, apreciind, în esență, că prevederile criticate sunt neconstituționale deoarece, în privința persoanelor care realizează venituri din activități independente/profesii libere, contribuția socială de sănătate nu este plafonată, iar prin normele criticate s-a reglementat în mod discriminatoriu o altă bază de calcul pentru această contribuție pentru contribuabilii prevăzuți la art. 296¹ alin. (1) lit. a)-e) și pentru cei prevăzuți la art. 296²¹, care face obiectul criticii. Autorul excepției apreciază că dispozițiile art. 296²⁶ fac trimitere expres, în cazul cotelor datorate de contribuabilii prevăzuți la art. 296²¹, la cotele prevăzute la art. 296¹⁸ alin. (3), autorul menționând și dispozițiile de la alin. (6) al art. 296¹⁸, care stabilesc că în cazul în care din calcul rezultă o bază de calcul mai mare decât valoarea a de 5 ori câștigul salarial mediu brut,

cota contribuției individuale de asigurări sociale se va aplica asupra echivalentului a de 5 ori câștigul salarial mediu brut, pe fiecare loc de realizare al venitului.

6. Or, neaplicarea acestei plafonări, în cazul persoanelor care realizează venituri din activități agricole, din activități independente/profesii libere sau din cedarea folosinței bunurilor determină o discriminare între diferite categorii de contribuabili care au obligația de plată a cotei contribuției individuale de asigurări sociale.

7. Susține că modalitatea de aplicare de către organul fiscal a dispozițiilor criticate determină o discriminare, fiind pretinse retroactiv „sume uriașe” „contribuabililor care au achitat contribuția socială pentru sănătate chiar la plafonul maximal”, „pretinzându-se că se face o regularizare la întreg venitul”. Arată că decizia organului fiscal este emisă cu încălcarea dispozițiilor imperative ale Codului fiscal. În final, face referire la principiul priorității dreptului european față de dreptul național, la principiul egalității în materie fiscală și la principiul impunerii echitabile.

8. **Tribunalul București — Secția a II-a — contencios administrativ și fiscal**, contrar dispozițiilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 296²¹ și 296²⁶ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003. Dispozițiile criticate au fost introduse prin art. I pct. 109 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 938 din 30 decembrie 2011. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 125/2011 a fost aprobată prin Legea nr. 106/2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 9 iulie 2012. Curtea observă că Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal a fost abrogată prin art. 502 alin. (1) pct. 1 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 688 din 10 septembrie 2015. Având însă în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din

3 august 2011, Curtea constată că a fost legal sesizată și este competentă să verifice constituționalitatea dispozițiilor de lege criticate. Acestea au următorul conținut:

— Art. 296²¹: „(1) *Următoarele persoane au calitatea de contribuabil la sistemul public de pensii și la cel de asigurări sociale de sănătate, cu respectarea prevederilor instrumentelor juridice internaționale la care România este parte, după caz:*

- a) *întreprinzătorii titulari ai unei întreprinderi individuale;*
- b) *membrii întreprinderii familiale;*
- c) *persoanele cu statut de persoană fizică autorizată să desfășoare activități economice;*
- d) *persoanele care realizează venituri din profesii libere;*
- e) *persoanele care realizează venituri din drepturi de proprietate intelectuală, la care impozitul pe venit se determină în sistem real, pe baza datelor din contabilitate;*
- f) *persoanele care realizează venituri, în regim de reținere la sursă a impozitului, din activități de natura celor prevăzute la art. 52 alin. (1), precum și cele care realizează venituri din asocierile fără personalitate juridică prevăzute la art. 13 lit. e);*
- g) *persoanele care realizează venituri din activitățile agricole prevăzute la art. 71 alin. (1);*
- h) *persoanele care realizează venituri de natura celor prevăzute la art. 71 alin. (2) și (5);*
- i) *persoanele care realizează venituri din cedarea folosinței bunurilor.*

(2) *Persoanele prevăzute la alin. (1) datorează contribuții sociale obligatorii pentru veniturile realizate, numai dacă aceste venituri sunt impozabile potrivit prezentului cod.”;*

— Art. 296²⁶: „(1) *Cotele de contribuție pentru contribuabilii prevăzuți la art. 296²¹ sunt cele prevăzute la art. 296¹⁸ alin. (3), respectiv:*

- a) *cota integrală, pentru contribuția de asigurări sociale, corespunzătoare condițiilor normale de muncă, potrivit legii;*
- b) *cota individuală, pentru contribuția de asigurări sociale de sănătate.*

(2) *Contribuabilii cu regim de reținere la sursă a impozitului pe venit datorează contribuția individuală de asigurări sociale.”*

13. Autorul excepției susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 15 alin. (2) referitor la principiul neretroactivității legii, art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi, art. 34 alin. (3) referitor la dreptul la ocrotirea sănătății, art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată și art. 56 alin. (1) referitor la contribuții financiare. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, precum și ale art. 1 privind dreptul de proprietate din primul Protocol adițional la această Convenție și ale art. 1 privind interzicerea generală a discriminării din Protocolul nr. 12 la aceeași Convenție.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra unei critici de neconstituționalitate identice cu cea din prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 351 din 24 iunie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 29 iulie 2014, paragrafele 15-18, Curtea a reținut că toate persoanele care realizează venituri impozabile au obligația de a contribui la Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate, beneficiind, în calitate de asigurați, de un pachet de servicii medicale de bază. Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății a instituit un sistem care să permită populației accesul la serviciile medicale, acces condiționat, însă, de plata unei contribuții către Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate. Totodată, Legea nr. 95/2006 prevede că întreaga societate trebuie să contribuie la efortul protejării sănătății populației, în temeiul principiului solidarității și al subsidiarității, consacrat de art. 208 alin. (3) lit. b) din această lege.

15. Curtea a statuat că obligativitatea asigurării și a contribuției la sistemul asigurărilor sociale de sănătate trebuie analizată în legătură cu un alt principiu care stă la baza acestui sistem, anume cel al solidarității. Astfel, datorită solidarității celor

care contribuie, acest sistem își poate realiza obiectivul principal, respectiv cel de a asigura un minimum de asistență medicală pentru populație, inclusiv pentru acele categorii de persoane care se află în imposibilitatea de a contribui la constituirea fondurilor de asigurări de sănătate. Toate acestea reprezintă, de fapt, „o expresie a prevederilor constituționale care reglementează ocrotirea sănătății și a celor care consacră obligația statului de a asigura protecția socială a cetățenilor.”

16. De asemenea, Curtea a constatat că este firesc ca valoarea contribuției să difere de la persoană la persoană, în raport cu cuantumul veniturilor realizate, dar această diferență este rezonabilă și justificată de situația obiectiv deosebită în care se află persoanele care realizează venituri mai mari față de cele ale căror venituri sunt mai reduse, precum și de principiul solidarității și subsidiarității în colectarea și utilizarea fondurilor.

17. Curtea a mai reținut că principiul constituțional al așezării juste a sarcinilor fiscale pentru suportarea cheltuielilor publice impune, de asemenea, diferențierea contribuției persoanelor care realizează venituri mai mari, iar cota de contribuție, exprimată procentual, este unică, neavând nici caracter progresiv, diferența valorică a contribuției fiind determinată de nivelul diferit al venitului. Totodată, Legea nr. 95/2006 a condiționat accesul populației la serviciile medicale de plata unei contribuții către Fondul național unic de asigurări sociale de sănătate, însă contribuția prevăzută de lege la acest fond nu are natura unui impozit pe venit.

18. În același sens este și jurisprudența Comisiei Europene a Drepturilor Omului, care, în Cauza *Wasa Liv Ömsesidigt, Försäkringsbolaget Valands Pensionsstiftelse și un grup de aproximativ 15.000 de persoane împotriva Suediei*, a reținut, în esență, că dispozițiile art. 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la protecția proprietății, recunosc autorităților naționale competența de a decide perceperea de impozite, alte taxe sau contribuții, potrivit aprecierii necesităților politice, economice și sociale. Așa fiind, obligarea unui contribuabil la plata unui impozit sau a altei contribuții nu ar putea fi contrară dreptului la respectarea bunurilor sale decât dacă cel interesat ar fi obligat să se supună unei sarcini insuportabile. Așa fiind, prin Decizia nr. 224 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 18 aprilie 2012, Curtea a apreciat că obligația de a contribui la fondul asigurărilor sociale de sănătate cu o cotă-parte din veniturile provenind din activitățile desfășurate nu poate fi considerată ca reprezentând, în sine, o încălcare a prevederilor constituționale referitoare la dreptul de proprietate.

19. În sensul celor anterior reținute, s-a pronunțat Curtea și prin Decizia nr. 9 din 16 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 163 din 6 martie 2014, Decizia nr. 325 din 25 iunie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 16 iulie 2013, Decizia nr. 934 din 14 decembrie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2007, Decizia nr. 56 din 26 ianuarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 164 din 21 februarie 2006, Decizia nr. 452 din 15 septembrie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 917 din 13 octombrie 2005.

20. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, atât considerentele, cât și soluțiile pronunțate în deciziile menționate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

21. În continuare, în ceea ce privește susținerea referitoare la o eventuală aplicare abuzivă de către organul fiscal a dispozițiilor criticate, Curtea constată că aceasta nu reprezintă o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci vizează interpretarea și aplicarea în concret a normelor criticate la situațiile particulare invocate de autorul excepției de neconstituționalitate, acestea fiind aspecte ce țin de resortul instanței de judecată și al autorităților îndrituite cu ducerea la îndeplinire a măsurilor instituite prin aceste dispoziții.

22. Cu privire la interpretarea și aplicarea legii, Curtea Constituțională, în jurisprudența sa, a reținut că acestea acoperă identificarea normei aplicabile, analiza conținutului său și o necesară adaptare a acesteia la faptele juridice pe care le-a stabilit, iar instanța de judecată este cea care poate dispune de instrumentele necesare pentru a decide cu privire la aceste aspecte (a se vedea Decizia nr. 838 din 27 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 461 din 3 iulie 2009). Printr-o jurisprudență constantă, Curtea s-a pronunțat cu privire la competența exclusivă a instanțelor judecătorești de a soluționa probleme care țin de interpretarea și/sau aplicarea legii. Astfel, prin Decizia nr. 504 din 7 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 941 din 22 decembrie 2014, paragraful 14, Curtea s-a pronunțat în sensul că, în conformitate cu prevederile art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992, aceasta asigură controlul de constituționalitate a

legilor, a ordonanțelor Guvernului, a tratatelor internaționale și a regulamentelor Parlamentului, prin raportare la dispozițiile și principiile Constituției. Așadar, aplicarea și interpretarea legii nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curtea Constituțională, acestea fiind de resortul exclusiv al instanței de judecată care judecă fondul cauzei, precum și, eventual, al instanțelor de control judiciar, astfel cum rezultă din prevederile coroborate ale art. 126 alin. (1) și (3) din Constituție. Prin urmare, aceste critici vizează modul de interpretare și aplicare a legii în speța dedusă judecării, soluționarea acestora excedând competenței Curții Constituționale. Potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată”, iar nu cu privire la modul de interpretare și aplicare a legii în concret într-o cauză.

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Dezsi Lorand David în Dosarul nr. 35.701/3/2018 al Tribunalului București — Secția a II-a — contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 296²¹ și 296²⁶ din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția a II-a — contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 14 mai 2024.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII

ORDIN

**pentru aprobarea listei instituțiilor de învățământ superior acreditate care organizează,
în anul universitar 2025-2026, Programul de formare psihopedagogică în vederea certificării
competențelor pentru profesia didactică (nivelurile I și II)**

În temeiul prevederilor:

— art. 35, art. 210 alin. (1), art. 260 alin. (2) și ale art. 241, 242 și 265 din Legea învățământului superior nr. 199/2023, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 170 alin. (1)-(7), art. 248 alin. (1) și (2), alin. (7) și (8) și ale art. 249 alin. (23) din Legea învățământului preuniversitar nr. 198/2023, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 1 alin. (3) și (4) din Ordinul ministrului educației nr. 6.072/2023 privind aprobarea unor măsuri tranzitorii aplicabile la nivelul sistemului național de învățământ preuniversitar și superior, cu modificările ulterioare;

— art. 22 din Metodologia-cadru de organizare a programului de formare psihopedagogică în vederea certificării competențelor pentru profesia didactică de către departamentele de specialitate din cadrul instituțiilor de învățământ superior acreditate, aprobată prin Ordinul ministrului educației nr. 4.139/2022,

ținând cont de prevederile:

— Metodologiei de evaluare externă a calității educației în învățământul superior, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 962/2024;

— Nomenclatorului domeniilor și al specializărilor/programelor de studii universitare și ale structurii instituțiilor de învățământ superior pentru anul universitar 2025-2026, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 412/2025;

— Metodologiei privind formarea continuă a personalului din învățământul preuniversitar, aprobată prin Ordinul ministrului educației, cercetării, tineretului și sportului nr. 5.561/2011, cu modificările și completările ulterioare;

— Ordinului ministrului educației naționale nr. 3.365/2017 privind acordarea de atribuții instituțiilor de învățământ superior privind formarea continuă a cadrelor didactice din învățământul preuniversitar prin gradele didactice II și I,

având în vedere Adresa Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Superior nr. 3.748 din 23 iulie 2025, înregistrată la Ministerul Educației și Cercetării cu nr. 313/DGIU din 24 iulie 2025, precum și Referatul de aprobare al Direcției generale învățământ universitar nr. 313/DGIU din 25 iulie 2025,

în baza prevederilor art. 13 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 731/2024 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației și Cercetării, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației și cercetării emite prezentul ordin.

Art. 1. — (1) Se aprobă lista instituțiilor de învățământ superior acreditate care organizează, în anul universitar 2025-2026, Programul de formare psihopedagogică în vederea certificării competențelor pentru profesia didactică (nivelurile I și II), cuprinsă în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

(2) Programele de formare psihopedagogică în vederea certificării competențelor pentru profesia didactică (nivelurile I și II), organizate de către instituțiile de învățământ superior acreditate, care nu sunt cuprinse în anexa la prezentul ordin, intră în lichidare, în sensul că asigură școlarizarea studenților înscriși în anii universitari precedenți, dar nu organizează concurs de admitere pentru anul universitar 2025-2026.

Art. 2. — În anul universitar 2025-2026 pot organiza probele din cadrul examenelor pentru obținerea gradelor didactice II și I, pentru personalul didactic din învățământul preuniversitar, instituțiile de învățământ superior acreditate, cuprinse în anexa la prezentul ordin, care sunt și centre de perfecționare/formare continuă în condițiile legii.

Art. 3. — Direcția generală învățământ universitar și Direcția generală management, carieră didactică și rețea școlară în învățământul preuniversitar din cadrul Ministerului Educației și Cercetării, instituțiile de învățământ superior și inspectoratele școlare județene/al municipiului București duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul educației și cercetării,
Gigel Paraschiv,
secretar de stat

București, 7 august 2025.
Nr. 5.205.

ANEXĂ

L I S T A

instituțiilor de învățământ superior acreditate care organizează, în anul universitar 2025-2026,

Programul de formare psihopedagogică în vederea certificării competențelor pentru profesia didactică (nivelurile I și II)

Nr. crt.	Universitatea	Nr. maxim de studenți care pot fi școlarizați
1.	Universitatea Națională de Știință și Tehnologie Politehnica București	1.600
2.	Universitatea Națională de Știință și Tehnologie Politehnica București Centrul Universitar din Pitești	800
3.	Universitatea Tehnică de Construcții din București	350
4.	Universitatea de Științe Agronomice și Medicină Veterinară din București	300
5.	Universitatea din București	3.000
6.	Academia de Studii Economice din București	1.000
7.	Universitatea Națională de Muzică din București	220
8.	Universitatea Națională de Arte din București	100
9.	Universitatea Națională de Artă Teatrală și Cinematografică „I.L. Caragiale” din București	120
10.	Universitatea Națională de Educație Fizică și Sport din București	750
11.	Școala Națională de Studii Politice și Administrative din București	120
12.	Universitatea „1 Decembrie 1918” din Alba Iulia	350
13.	Universitatea „Aurel Vlaicu” din Arad	500
14.	Universitatea „Vasile Alecsandri” din Bacău	400
15.	Universitatea „Transilvania” din Brașov	1.100
16.	Universitatea Tehnică din Cluj-Napoca	680

Nr. crt.	Universitatea	Nr. maxim de studenți care pot fi școlarizați
17.	Universitatea Tehnică din Cluj-Napoca Centrul Universitar Nord Baia Mare	300
18.	Universitatea de Științe Agricole și Medicină Veterinară din Cluj-Napoca	450
19.	Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca	3.500
20.	Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca Centrul Universitar al UBB din Reșița	200
21.	Academia Națională de Muzică „Gheorghe Dima” din Cluj-Napoca	300
22.	Universitatea de Artă și Design din Cluj-Napoca	150
23.	Universitatea „Ovidius” din Constanța	550
24.	Universitatea din Craiova	1.500
25.	Universitatea din Craiova (Drobeta-Turnu Severin)	200
26.	Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați	750
27.	Universitatea Tehnică „Gheorghe Asachi” din Iași	400
28.	Universitatea pentru Științele Vieții „Ion Ionescu de la Brad” din Iași	400
29.	Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași	2.400
30.	Universitatea Națională de Arte „George Enescu” din Iași	400
31.	Universitatea din Oradea	1.500
32.	Universitatea din Petroșani	200
33.	Universitatea Petrol-Gaze din Ploiești	400
34.	Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu	1.000
35.	Universitatea „Ștefan cel Mare” din Suceava	1.000
36.	Universitatea „Valahia” din Târgoviște	350
37.	Universitatea „Constantin Brâncuși” din Târgu Jiu	250
38.	Universitatea de Medicină, Farmacie, Științe și Tehnologie „George Emil Palade” din Târgu Mureș	400
39.	Universitatea de Arte din Târgu Mureș	60
40.	Universitatea Politehnica Timișoara	450
41.	Universitatea de Științele Vieții „Regele Mihai I” din Timișoara	600
42.	Universitatea de Vest din Timișoara	1.500
43.	Universitatea Națională de Apărare „Carol I” din București	70
44.	Universitatea Creștină „Dimitrie Cantemir” din București	120
45.	Universitatea „Titu Maiorescu” din București	120
46.	Universitatea „Spiru Haret” din București	150
47.	Universitatea Ecologică din București	80
48.	Universitatea de Vest „Vasile Goldiș” din Arad	150
49.	Universitatea Internațională Danubius (Galați)	60
50.	Universitatea „Sapientia” din Cluj-Napoca	50
51.	Universitatea „Sapientia” din Cluj-Napoca (Miercurea-Ciuc)	90
52.	Universitatea „Sapientia” din Cluj-Napoca (Târgu Mureș)	150
53.	Universitatea „Sapientia” din Cluj-Napoca (Sfântu Gheorghe)	40
54.	Universitatea „Petre Andrei” din Iași	30
55.	Universitatea Creștină „Partium” din Oradea	150
56.	Universitatea „Dimitrie Cantemir” din Târgu Mureș*)	600/600
57.	Universitatea „Tibiscus” din Timișoara	100
58.	Universitatea „Adventus” din Cernica	35

*) Procedură de evaluare periodică efectuată de către AHPGS.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 213

din 16 iunie 2025

Dosar nr. 2.789/1/2024

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag	— președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Cristina Truțescu	— judecător la Secția I civilă
Ileana Ruxandra Tircă	— judecător la Secția I civilă
Mihai Andrei Negoescu-Gândac	— judecător la Secția I civilă
Dorina Zeca	— judecător la Secția I civilă
Gheorghe Liviu Zidaru	— judecător la Secția I civilă
Mărioara Isailă	— judecător la Secția a II-a civilă
Roxana Popa	— judecător la Secția a II-a civilă
Rodica Zaharia	— judecător la Secția a II-a civilă
Ianina Blandiana Grădinaru	— judecător la Secția a II-a civilă
Diana Manole	— judecător la Secția a II-a civilă
Luiza Maria Păun	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Mihaela Voinescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Cristinel Grosu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mădălina-Elena Vladu-Crevon	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Veronica Dumitrache	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 2.789/1/2024, este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna Georgiana Toader, magistrat-asistent în cadrul Secțiilor Unite, desemnat în temeiul art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 482/90/2024.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat părților, fiind formulate puncte de vedere la raport de către Inspectoratul de Poliție Județean Vâlcea și de către Sindicatul Polițiștilor Europeni „Europol”.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal a dispus, prin Încheierea din 1 noiembrie 2024, în Dosarul nr. 482/90/2024, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă în interpretarea art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, art. 1 alin. (3¹) și (3²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative și a Ordinului ministrului afacerilor interne nr. 78/2017 privind condițiile de acordare a majorării salariale pentru personalul Ministerului Afacerilor Interne planificat să asigure continuitatea îndeplinirii atribuțiilor specifice, în afara programului normal de lucru, de la domiciliu, precum și activitățile pentru care se asigură continuitatea îndeplinirii atribuțiilor specifice, polițiștii planificați să asigure continuitatea îndeplinirii atribuțiilor specifice, în afara programului normal de lucru, de la domiciliu, beneficiază de majorarea de 40% din salariul de bază/solda de funcție, acordată în conformitate cu prevederile legale în vigoare, și începând cu 1 ianuarie 2018 pentru perioada în care asigură continuitatea.

8. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 10 decembrie 2024, cu nr. 2.789/1/2024, termenul de judecată fiind stabilit la 16 iunie 2025.

II. Dispozițiile legale supuse interpretării

9. **Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare**
„Art. 38. — (1) Prevederile prezentei legi se aplică etapizat, începând cu data de 1 iulie 2017. (...)”

(3) Începând cu data de 1 ianuarie 2018 se acordă următoarele creșteri salariale:

a) cuantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, precum și cuantumul brut al sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor, premiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare, solda lunară/salariul lunar de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se majorează cu 25% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017, fără a depăși limita prevăzută la art. 25, în măsura în care personalul respectiv își desfășoară activitatea în aceleași condiții; (...).

10. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative

„Art. 1. — (1) În perioada 1 martie-31 decembrie 2017, se mențin în plată la nivelul acordat pentru luna februarie 2017 cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare lunară, precum și cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut, solda lunară brută/salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice, în măsura în care își desfășoară activitatea în aceleași condiții și nu se aplică valoarea de referință și coeficienții de ierarhizare corespunzători claselor de salarizare prevăzuți în anexele la Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare. (...)”

11. Legea nr. 115/2017 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative (în vigoare din 1.06.2017).

— **Art. 1 pct. 2 „La articolul (1), după alineatul (3) se introduc două noi alineate, alineatul (3¹) și (3²), cu următorul cuprins:**

«(3¹) Personalul militar, polițiștii, funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personalul civil din cadrul instituțiilor publice din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională, planificat să asigure continuitatea îndeplinirii atribuțiilor specifice, în afara programului normal de lucru, de la domiciliu, beneficiază pentru această perioadă de o majorare de 40% din salariul de bază/solda de funcție/salariul de funcție, acordată în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

(3²) Condițiile de acordare a majorării prevăzute la alin. (3¹), inclusiv activitățile pentru care se asigură continuitatea îndeplinirii atribuțiilor specifice, se stabilesc prin ordin al conducătorilor instituțiilor publice de apărare, ordine publică și securitate națională.»”

12. Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 78/2017 privind condițiile de acordare a majorării salariale pentru personalul Ministerului Afacerilor Interne planificat să asigure continuitatea îndeplinirii atribuțiilor specifice, în afara programului normal de lucru, de la domiciliu, precum și activitățile pentru care se asigură continuitatea îndeplinirii atribuțiilor specifice, emis în baza art. 1 alin. (3²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative

„Art. 3. — (1) Majorarea se acordă personalului M.A.I. care asigură continuitatea îndeplinirii atribuțiilor specifice, în afara

programului normal de lucru, de la domiciliu, pentru următoarele activități:

a) intervenția în mediul rural efectuată de personalul din cadrul secțiilor de poliție rurală, polițiilor comunale și posturilor de poliție comună, la sesizările Sistemului unic național pentru apeluri de urgență și alte evenimente semnalate privind apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei, a proprietății private și publice, prevenirea și descoperirea infracțiunilor, respectarea ordinii și liniștii publice, când nu se poate asigura îndeplinirea atribuțiilor specifice în program de lucru în ture sau schimburi;

b) cercetarea la fața locului și intervenția specializată pentru prinderea în flagrant, efectuate de către personalul din structurile de poliție judiciară, criminalistică și de suport operativ, organizate în cadrul Poliției Române și Poliției de Frontieră Române, când nu se poate asigura îndeplinirea atribuțiilor specifice în program de lucru în ture sau schimburi.

(2) Majorarea prevăzută la art. 1 se acordă și polițiștilor încadrați pe funcții de medici în spitalele din rețeaua sanitară proprie, care sunt nominalizați să asigure continuitatea îndeplinirii atribuțiilor specifice, în afara programului normal de lucru, de la domiciliu, pentru asistența medicală de urgență.

Art. 4. — (1) Majorarea se acordă personalului M.A.I. dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

a) există o planificare a personalului să asigure continuitatea îndeplinirii atribuțiilor specifice, care se încadrează în activitățile prevăzute la art. 3, întocmită conform competențelor și regulilor privind circuitul documentului stabilite la nivelul unității și aprobată de conducătorul unității sau, după caz, de persoanele delegate potrivit competențelor;

b) se asigură încadrarea în cheltuielile cu salariile aprobate prin bugetul fiecărui ordonator de credite.

(2) Pentru acordarea majorării, personalul M.A.I. se nominalizează în ordin/dispoziție de personal întocmit(ă) în acest scop de structura de resurse umane.

(3) Personalul M.A.I. prevăzut la alin. (1) lit. a) nu beneficiază de majorare în perioada în care desfășoară efectiv activitățile prevăzute la art. 3. În această situație se acordă drepturile corespunzătoare activităților desfășurate, în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

(4) Asigurarea continuității îndeplinirii atribuțiilor specifice în afara programului normal de lucru, de la domiciliu, nu reprezintă muncă desfășurată în durata normală a timpului de muncă și nici muncă suplimentară în perioada în care nu sunt desfășurate efectiv activitățile prevăzute la art. 3, iar orele stabilite în volumul de timp lunar planificat, astfel cum este reglementat la art. 2 lit. b), nu se compensează cu timp liber corespunzător.

(5) Perioada în care personalul M.A.I. este planificat lunar să asigure continuitatea îndeplinirii atribuțiilor specifice, în afara programului normal de lucru, de la domiciliu, nu poate depăși numărul de ore aferent duratei normale a timpului de muncă din luna respectivă.

Art. 5. — Cuantumul majorării se determină prin aplicarea următoarelor formule:

$M = 40\% \times Sb/Sf \times Vt/p/Dntm$, în care:

M = cuantumul majorării acordate lunar;

Sb/Sf = cuantumul lunar al salariului de bază sau al salariului de funcție ori, după caz, al soldei de funcție;

Vt/p = volum de timp lunar planificat;

Dntm = durata normală a timpului de muncă stabilită lunar.

Art. 6. — (1) Cuantumul majorării determinat potrivit art. 5 se plătește lunar.

(2) Plata se face pe baza centralizatorului lunar al numărului de ore aferent perioadei în care personalul M.A.I. a fost planificat în luna respectivă să asigure continuitatea îndeplinirii atribuțiilor specifice, în afara programului normal de lucru, de la domiciliu, al cărui model este prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

(3) *Centralizatorul lunar se întocmește de șeful nemijlocit, se avizează de către persoanele abilitate conform competențelor și regulilor privind circuitul documentului stabilite la nivelul unității, se aprobă de conducătorul unității sau, după caz, de persoanele delegate potrivit competențelor și se comunică structurii financiar-contabile, până la data de 5 a lunii pentru luna precedentă.*

(4) *Prin excepție de la art. 4 și 5, în cazul personalului prevăzut la art. 3 alin. (2), majorarea se acordă și se determină conform reglementărilor aplicabile personalului din familia ocupațională de funcții bugetare «Sănătate», iar în acest sens, referirile la salariul de bază se consideră a fi făcute la salariul de funcție.»*

III. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept

13. Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Vâlcea — Secția a II-a civilă la data de 20 octombrie 2023, reclamantul Sindicatul Polițiștilor Europeni „Europol” pentru mai mulți membri de sindicat, printre care și membrul de sindicat A, a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul Inspectoratul de Poliție Județean Vâlcea, ca prin hotărârea ce se va pronunța: (i) să se dispună obligarea pârâtului la plata majorării de 40% reglementată prin Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 78/2017, ce se acordă personalului care asigură continuitatea îndeplinirii atribuțiilor specifice, în afara programului normal de lucru, de la domiciliu, începând cu data de 1 ianuarie 2018 și până în prezent; (ii) să se constate că perioada serviciului de permanență constituie timp de lucru; (iii) să se dispună obligarea pârâtului să îi calculeze și să îi plătească orele aferente timpului de lucru din cadrul serviciului de permanență care depășesc perioada normală de lucru de 8 ore în timpul zilelor lucrătoare, precum și pe durata zilelor de sâmbătă, duminică și sărbători legale.

14. Reclamantul a precizat că începând cu 1 ianuarie 2018 a încetat doar plata sporului reglementat de Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 78/2017, nu și planificarea polițiștilor din timpul liber la asigurarea continuității îndeplinirii atribuțiilor specifice de la domiciliu.

15. S-a arătat că motivul sistării plății acestui drept a fost reprezentat de intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017, care nu îl mai prevede.

16. Reclamantul a susținut că sistarea plății sporului este abuzivă și contrară prevederilor art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017, care obligau angajatorul la plata acestui drept și începând cu 1 ianuarie 2018.

17. Pârâtul Inspectoratul de Poliție Județean Vâlcea a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată, întrucât Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017, a fost un act normativ cu aplicare limitată, iar Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 78/2017 a devenit inaplicabil începând cu data de 1 ianuarie 2018. Pe cale de consecință, majorarea salarială pentru personalul Ministerului Afacerilor Interne, planificat să asigure continuitatea îndeplinirii atribuțiilor specifice, în afara programului normal de lucru, de la domiciliu, s-a acordat numai în perioada în care a fost reglementată prin acte normative.

18. Prin Sentința civilă nr. 98 din 13 februarie 2024, Tribunalul Vâlcea a admis excepția necompetenței teritoriale exclusive și a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalului Gorj.

19. Prin Sentința nr. 350 din 17 mai 2024 a Tribunalului Gorj — Secția contencios administrativ și fiscal s-a respins, ca nefondată, acțiunea formulată de reclamantul Sindicatul Polițiștilor Europeni „Europol”, pentru membrul său de sindicat, în contradictoriu cu pârâtul Inspectoratul de Poliție Județean Vâlcea.

20. Pentru a pronunța această hotărâre, tribunalul a reținut, în esență, că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative a fost un act normativ cu aplicare limitată, pentru reglementarea salarizării personalului din sectorul bugetar pentru anul 2017.

21. Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 78/2017 a fost emis în aplicarea dispozițiilor alin. (32) al art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 introduse prin Legea nr. 115/2017, astfel că și acest ordin a avut aplicabilitate limitată în timp, pentru anul 2017, iar începând cu data de 1 ianuarie 2018 nu mai este aplicabil.

22. Prin urmare, majorarea salarială pentru personalul Ministerului Afacerilor Interne, planificat să asigure continuitatea îndeplinirii atribuțiilor specifice în afara programului normal de lucru, de la domiciliu, s-a acordat numai în perioada în care a fost reglementată prin acest act normativ.

23. Începând cu 1 iulie 2017 a intrat în vigoare Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, iar prin aplicarea dispozițiilor art. 38 alin. (2) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017 s-au menținut în plată la nivelul acordat pentru luna iunie 2017, până la 31 decembrie 2017, cuantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție și indemnizațiilor de încadrare, precum și cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar, indemnizația brută de încadrare, solda lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice, în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

24. Având în vedere că majorarea de 40% din salariul de bază/solda de funcție/salariul de funcție a avut caracter temporar, s-a concluzionat că dispozițiile art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017 nu prelungește acordarea acestei majorări după data de 31 decembrie 2017, în lipsa unei dispoziții legale exprese în acest sens, astfel că este nefondat petitul privind obligarea pârâtului la plata sporului de 40% reglementat prin Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 78/2017 (personalului Ministerului Afacerilor Interne care asigură continuitatea îndeplinirii atribuțiilor specifice, în afara programului normal de lucru, de la domiciliu) pentru reclamant, începând cu data de 1 ianuarie 2018 și până în prezent.

25. Reclamantul a declarat recurs împotriva acestei hotărâri, susținând că instanța de fond a făcut o aplicare greșită a normelor de drept material, arătând că sistarea plății sporului este abuzivă și contrară prevederilor art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017, care obligau angajatorul la plata acestui drept și începând cu 1 ianuarie 2018, deoarece toate drepturile aflate în plată trebuiau menținute până în anul 2022 inclusiv.

26. În plus, a mai arătat că Legea-cadru nr. 153/2017 a preluat, așa cum rezultă din art. 38, în perioada aplicării etapizate salarizarea existentă în luna iunie 2017, astfel că polițiștii sunt îndreptățiți să primească majorarea prevăzută de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 până la aplicarea în integralitate a Legii-cadru nr. 153/2017.

27. S-a mai arătat că la art. 44 din Legea-cadru nr. 153/2017 nu apare a fi abrogată și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017, astfel că legiuitorul nu a înțeles să abroge începând cu 1 ianuarie 2018 și acest act normativ.

28. Intimatul-pârât a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului ca nefondat, reiterând apărările formulate la fond.

29. La termenul de judecată din 1 noiembrie 2024, Curtea a pus în discuția părților cererea formulată la 4 octombrie 2024 de recurentul-reclamant de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept ridicate de partea recurentă.

30. Prin încheierea de şedinţă pronunţată la 1 noiembrie 2024, sesizarea a fost considerată admisibilă şi, în temeiul dispoziţiilor art. 4 din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 62/2024 raportat la art. 520 alin. (2) din Codul de procedură civilă, s-a dispus suspendarea judecării.

IV. Motivele reţinute de titularul sesizării cu privire la admisibilitatea procedurii

31. Instanţa de trimitere a constatat că sunt îndeplinite condiţiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, în raport cu dispoziţiile art. 2 din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 62/2024.

V. Punctul de vedere ale părţilor cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

32. La data de 29 octombrie 2024, intimatul-pârât Inspectoratul de Poliţie Judeţean Vâlcea a depus punct de vedere cu privire la sesizarea Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie, prin care a arătat că solicitarea recurentului-reclamant nu este oportună deoarece Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 9/2017 a fost un act normativ cu aplicare limitată, pentru reglementarea salarizării personalului din sectorul bugetar pentru anul 2017.

33. Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 78/2017 a fost emis în aplicarea dispoziţiilor alin. (3²) al art. 1 din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 9/2017, introdus prin Legea nr. 115/2017, astfel că şi acest ordin a avut aplicabilitate limitată în timp, pentru anul 2017, iar începând cu data de 1 ianuarie 2018 nu mai este aplicabil. Prin urmare, majorarea salarială pentru personalul Ministerului Afacerilor Interne, planificat să asigure continuitatea îndeplinirii atribuţiilor specifice în afara programului normal de lucru, de la domiciliu, s-a acordat numai în perioada în care a fost reglementată prin acest act normativ.

34. A mai arătat că, începând cu 1 iulie 2017, a intrat în vigoare Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, iar prin aplicarea dispoziţiilor art. 38 alin. (2) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017 s-au menţinut în plată, la nivelul acordat pentru luna iunie 2017 până la 31 decembrie 2017, cuantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcţie/salariilor de funcţie şi indemnizaţiilor de încadrare, precum şi cuantumul sporurilor, indemnizaţiilor, compensaţiilor, primelor şi al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar, indemnizaţia brută de încadrare, solda lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice, în măsura în care personalul ocupă aceeaşi funcţie şi îşi desfăşoară activitatea în aceleaşi condiţii. Însă, luând în considerare toate acestea, nu se poate aprecia că dispoziţiile art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017 prelungească acordarea dreptului temporar şi după 31 decembrie 2017, în lipsa unei dispoziţii legale expresă.

35. Prin urmare, ţinând cont de cele precizate mai sus, majorarea salarială de 40% acordată doar poliţiştilor, începând cu luna iunie 2017, pentru asigurarea continuităţii îndeplinirii atribuţiilor specifice, în afara programului de lucru, de la domiciliu, a fost aplicabilă doar până la 31 decembrie 2017, potrivit măsurilor fiscal-bugetare adoptate în cursul anului 2017, situaţie în care, începând cu luna ianuarie 2018, aplicarea corelativă a măsurilor adoptate atât în domeniul salarizării, cât şi domeniului fiscal nu va avea aceleaşi efecte pentru poliţiştii beneficiari precum cele precizate.

36. Aşadar, arată că dispoziţiile legale sunt clare şi nu lasă loc de interpretări atât timp cât legiuitorul nu a mai emis acte normative care să prevadă acordarea sporului de 40% şi cu data de 1 ianuarie 2018.

37. Pe cale de consecinţă, a apreciat că acest spor nu a mai putut fi acordat cu 1 ianuarie 2018, având în vedere că baza legală prin care a fost reglementat a avut aplicabilitate limitată în timp, acesta fiind acordat doar în perioada iunie 2017-decembrie 2017, strict pentru asigurarea continuităţii îndeplinirii atribuţiilor specifice de la domiciliu.

VI. Punctul de vedere ale completului care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

38. Completul de judecată investit cu soluţionarea cauzei a arătat că, în interpretarea art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017, art. 1 alin. (3¹) şi (3²) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 9/2017 şi Ordinului ministrului afacerilor interne nr. 78/2017, poliţiştii planificaţi să asigure continuitatea îndeplinirii atribuţiilor specifice, în afara programului normal de lucru, de la domiciliu, nu mai pot beneficia de majorarea de 40% din salariul de bază/solda de funcţie/salariul de funcţie şi începând cu 1 ianuarie 2018 pentru perioada în care asigură continuitatea, întrucât dispoziţiile art. 1 alin. (3¹) şi (3²) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum şi modificarea şi completarea unor acte normative prin care s-a acordat majorarea au avut aplicabilitate temporară şi s-au aplicat doar la nivelul anului 2017, până la data de 31 decembrie 2017.

39. S-a mai arătat că, în lipsa unei norme exprese de prelungire a dreptului stabilit de art. 1 alin. (3¹) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 9/2017 şi ulterior datei de 1 ianuarie 2018, majorarea prevăzută de art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017 nu putea viza decât cuantumul salariului de bază/soldei de funcţie/salariului de funcţie acordat cu caracter de continuitate în luna decembrie 2017, nu un cuantum majorat ocazional, în funcţie de realizarea anumitor condiţii, aşa cum este cazul majorării de 40% care se acordă doar dacă sunt realizate cumulativ condiţiile prevăzute în art. 3 şi 4 din Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 78/2017.

40. Din modul în care este reglementată această majorare, doar în lunile în care poliţistul figurează în planificările întocmite pentru asigurarea continuităţii şi numai corespunzător volumului de timp lunar planificat, respectiv proporţional cu acesta, rezultă că aceasta nu face obiectul dispoziţiilor legale de menţinere în plată a cuantumului şi începând cu 1 ianuarie 2018, după încetarea efectelor actului normativ care a prevăzut-o.

41. Aşadar, s-a apreciat că nu poate fi menţinut în plată începând cu 1 ianuarie 2018 cuantumul majorării acordate la nivelul lunii decembrie 2017, câtă vreme prin definiţie cuantumul lunar al acestui drept este variabil, iar acordarea sa a fost subordonată unor cerinţe, pe perioada de timp cât actele normative care l-au reglementat, Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 9/2017 şi Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 78/2017, au fost în vigoare, respectiv anul 2017.

VII. Jurisprudenţa instanţelor naţionale

42. La solicitarea Înaltei Curţi de Casaţie şi Justiţie — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, instanţele naţionale au comunicat un număr redus de opinii teoretice exprimate de judecători în problema de drept ce face obiectul sesizării.

43. Astfel, opiniile exprimate de cele mai multe dintre colectivele de judecători sunt în sensul că poliţiştii planificaţi să asigure continuitatea îndeplinirii atribuţiilor specifice, în afara programului normal de lucru, de la domiciliu, nu mai pot beneficia de majorarea de 40% din salariul de bază/solda de funcţie/salariul de funcţie şi începând cu 1 ianuarie 2018 pentru perioada în care asigură continuitatea, întrucât dispoziţiile art. 1 alin. (3¹) şi (3²) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 9/2017, prin care s-a acordat majorarea, au avut aplicabilitate temporară şi s-au aplicat doar la nivelul anului 2017, până la data de 31 decembrie 2017.

44. În lipsa unei norme exprese de prelungire a dreptului stabilit de art. 1 alin. (3¹) din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 9/2017 şi ulterior datei de 1 ianuarie 2018, s-a apreciat că majorarea prevăzută de art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017 nu poate viza decât cuantumul salariului de bază/soldei de funcţie/salariului de funcţie acordat cu caracter de continuitate în luna decembrie 2017, nu un cuantum majorat

ocazional, în funcție de realizarea anumitor condiții, așa cum este cazul majorării de 40% care se acordă doar dacă sunt realizate cumulative condițiile prevăzute în art. 3 și 4 din Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 78/2017.

45. Așadar, s-a apreciat că nu poate fi menținut în plată începând cu 1 ianuarie 2018 cuantumul majorării acordate la nivelul lunii decembrie 2017, câtă vreme prin definiție cuantumul lunar al acestui drept este variabil, iar acordarea sa a fost subordonată unor cerințe, pe perioada de timp cât actele normative care l-au reglementat — Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 și Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 78/2017 — au fost în vigoare, respectiv anul 2017.

46. În acest sens au opinat Tribunalul București, Tribunalul Ilfov, Curtea de Apel Craiova, Curtea de Apel Iași, Tribunalul Iași și Tribunalul Vaslui.

47. O singură instanță — Tribunalul Brașov — a apreciat că polițiștii planificați să asigure continuitatea îndeplinirii atribuțiilor specifice, în afara programului de lucru, de la domiciliu, beneficiază de majorarea de 40% din salariul de bază/solda de funcție/salariul de funcție, conform art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017, coroborat cu art. 1 alin. (31) și (32) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 și Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 78/2017. Începând cu 1 ianuarie 2018, aceste dispoziții reglementează expres faptul că personalul care asigură continuitatea activității prin permanență la domiciliu beneficiază de majorarea salarială de 40%, întrucât această activitate reprezintă o formă de muncă suplimentară desfășurată în afara programului normal de lucru.

48. Suplimentar acestei opinii teoretice, a fost identificată o singură sentință a Tribunalului Brașov, prin care acțiunea a fost admisă, considerându-se că permanența la domiciliu presupune obligația de a rămâne în contact cu unitatea și disponibilitatea de a interveni, ceea ce constituie o restrângere a timpului liber și un efort suplimentar care trebuie remunerat în conformitate cu legislația aplicabilă, astfel că polițiștii care asigură continuitatea de la domiciliu îndeplinesc condițiile prevăzute de lege pentru acordarea majorării salariale de 40%.

49. Soluția în discuție a fost însă supusă controlului judiciar, recursul fiind admis, cu consecința casării sentinței recurate, iar în rejudecare acțiunea a fost respinsă.

50. Aceeași este situația și cu privire la practica identificată de *Curtea de Apel Pitești*, care la nivelul tribunalului s-a concretizat într-o singură sentință de admitere în parte a pretențiilor reclamantilor, sentință care a fost reformată în calea de atac, iar pretențiile vizând acordarea majorării de 40% au fost respinse ca neîntemeiate.

51. Celelalte curți de apel nu au identificat practică judiciară relevantă și nici nu au comunicat opinii teoretice în problema de drept supusă dezlegării.

52. Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat că la nivelul Secției judiciare — Serviciul de recursuri în interesul legii nu se verifică, în prezent, practica judiciară în vederea promovării unui recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării.

VIII. **Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție**

53. Prezintă relevanță pentru soluționarea cauzei Decizia nr. 23 din 15 noiembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 62 din 20 ianuarie 2022, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a admis recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și, în consecință, a stabilit că:

„În interpretarea și aplicarea unitară a art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 462/2006, cu modificările ulterioare, și a art. 150 alin. (1)

și (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, la stabilirea drepturilor bănești convenite polițiștilor de penitenciare pentru perioada concediului de odihnă trebuie avute în vedere sporurile pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase de care aceștia au beneficiat în perioada de activitate, corespunzător timpului lucrat în locurile de muncă respective.”

54. Prin Decizia nr. 119 din 7 aprilie 2025, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 21 mai 2025, s-a admis sesizarea formulată de Tribunalul Bihor — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 2.997/111/2023 și, în consecință, s-a stabilit că:

„În interpretarea dispozițiilor art. 7 lit. b), f) și i) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 4 alin. (2) din capitolul II din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, majorarea pentru munca suplimentară desfășurată de polițiștii de penitenciare în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, calculată potrivit dispozițiilor art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu completări prin Legea nr. 28/2014, cu modificările și completările ulterioare, nu influențează calculul altor drepturi salariale și nesalariale constând în sumă compensatorie, spor condiții vătămătoare, spor condiții periculoase, ore suplimentare, spor pericol ANP, indemnizație chirie, majorare de 50%.”

IX. **Jurisprudența Curții Constituționale**

55. Curtea Constituțională s-a pronunțat în repetate rânduri asupra constituționalității art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017 și ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017.

56. Astfel, de exemplu, prin Decizia nr. 461 din 15 octombrie 2024 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 117 din 10 februarie 2025, s-a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (2) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative și ale art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 99/2016 privind unele măsuri pentru salarizarea personalului plătit din fonduri publice, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare, constatându-se că acestea sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

X. **Raportul asupra chestiunii de drept**

57. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este admisibilă și au propus o dezlegare pe fond conform celor ce succed.

XI. **Înalta Curte de Casație și Justiție**

XI.1 **Asupra admisibilității sesizării**

58. Potrivit art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, „Dacă, în cursul judecății proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

59. Conform art. 1 alin. (1) din același act normativ, „Prezenta ordonanță de urgență se aplică în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor salariale sau de natură salarială ale personalului plătit din fonduri publice, inclusiv cele privind obligarea la emiterea actelor administrative sau privind anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și cele privind raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal”, iar potrivit alin. (2) al aceluiași articol, „Prezenta ordonanță de urgență se aplică și în procesele privind stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv cele rezultate din actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și cele privind alte prestații de asigurări sociale ale personalului prevăzut la alin. (1).”

60. Astfel, în procesele de tipul celor enumerate la art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, legiuitorul delegat a instituit următoarele condiții de admisibilitate pentru sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile: a) existența unei cauze aflate în curs de judecată; b) completul de judecată să fie investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac; c) să existe o chestiune de drept veritabilă, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei; d) chestiunea de drept invocată să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare și nici al unei statuări anterioare a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

61. Este de observat că, spre deosebire de condițiile de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile circumscrise prevederilor art. 519 din Codul de procedură civilă, în procedura reglementată de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 nu mai este prevăzută condiția noutății chestiunii de drept ce se solicită a fi lămurită. Totodată, Înalta Curte de Casație și Justiție poate fi sesizată și de către completele de judecată investite cu soluționarea cauzelor în primă instanță sau în calea de atac. S-a derogat astfel de la condiția ca sesizarea să fie dispusă doar de către completele de judecată ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, ale curților de apel sau ale tribunalelor care sunt investite cu soluționarea cauzelor în ultimă instanță.

62. Evaluând elementele sesizării, în scopul de a stabili dacă sunt întrunite toate condițiile anterior enunțate, se constată că primele două condiții legale sunt îndeplinite.

63. Astfel, cauza în care a fost formulată sesizarea se află în curs de soluționare în recurs pe rolul Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal, care judecă în ultimă instanță, potrivit dispozițiilor art. 96 pct. 2 coroborate cu art. 634 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă.

64. Totodată, litigiul se înscrie în domeniul specific de reglementare prevăzut la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, fiind vorba despre un proces în care un sindicat al polițiștilor solicită, pentru mai mulți membri de sindicat, în contradictoriu cu pârâțul Inspectoratul de Poliție Județean Vâlcea, ca prin hotărârea ce se va pronunța: (i) să se dispună obligarea pârâțului la plata majorării de 40% reglementată prin Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 78/2017, ce se acordă personalului care asigură continuitatea îndeplinirii atribuțiilor specifice, în afara programului normal de lucru, de la domiciliu, începând cu data de 1 ianuarie 2018 și până în prezent; (ii) să se constate că perioada serviciului de permanență constituie timp de lucru; (iii) să se dispună obligarea pârâțului să calculeze și să plătească orele aferente timpului de lucru din cadrul serviciului de permanență care depășesc perioada normală de lucru de 8 ore în timpul zilelor lucrătoare, precum și pe durata zilelor de sâmbătă, duminică și sărbători legale.

65. De asemenea, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat anterior pe calea unui recurs în interesul legii ori a unei alte hotărâri prealabile asupra chestiunii care formează obiectul sesizării.

66. În ceea ce privește condiția existenței unei chestiuni de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei, în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept s-a statuat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile trebuie să aibă ca obiect o chestiune de drept ce necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecării (Decizia nr. 10 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016, paragraful 37; Decizia nr. 70 din 23 octombrie 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1112 din 11 decembrie 2023, paragraful 42).

67. Jurisprudența consolidată în legătură cu această condiție de admisibilitate rămâne de actualitate și după intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, dat fiind că în preambulul acestei ordonanțe de urgență s-a ținut seama de „faptul că măsurile legislative propuse pot influența pozitiv activitatea instanțelor judecătorești, în condițiile în care, încă dintr-o etapă incipientă, s-ar asigura clarificarea unor chestiuni dificile de drept.” De asemenea, s-a arătat expres că noua soluție legislativă se raportează la „configurația actuală a mecanismului hotărârii prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.” În măsura în care prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 nu s-a derogat de la dispozițiile art. 519 și următoarele din Codul de procedură civilă în ceea ce privește condiția existenței unei chestiuni de drept, acestea rămân așadar aplicabile, ca drept comun în materia sesizării pentru dezlegarea în prealabil a unei chestiuni de drept (Decizia nr. 111 din 9 decembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 93 din 31 ianuarie 2025, paragraful 56).

68. Așadar, scopul mecanismului de unificare a practicii judiciare constă în rezolvarea dificultăților reale de interpretare a respectivelor norme juridice, dificultăți care ar putea constitui temeiul unor interpretări divergente și, prin aceasta, al practicii judiciare neunitare, astfel cum s-a reținut și sub imperiul mecanismului reglementat de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 (Decizia nr. 111 din 9 decembrie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 93 din 31 ianuarie 2025, paragraful 60).

69. Această condiție este îndeplinită în cauză, întrucât normele juridice supuse interpretării au un caracter lacunar, chestiunea de drept supusă analizei nefiind reglementată într-o manieră neechivocă.

70. Astfel, nu este lipsit de echivoc, față de prevederile art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017, dacă majorarea de 40% reglementată prin Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 78/2017, ce se acordă personalului care asigură continuitatea îndeplinirii atribuțiilor specifice, în afara programului normal de lucru, de la domiciliu, se aplică și începând cu data de 1 ianuarie 2018.

71. În acest sens, trebuie remarcat că au existat soluții de admitere a pretențiilor reclamantilor, considerându-se că, prin aplicarea dispozițiilor art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017, majorarea de 40% reglementată prin Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 78/2017, acordată personalului care asigură continuitatea îndeplinirii atribuțiilor specifice, în afara programului normal de lucru, de la domiciliu, se aplică și începând cu data de 1 ianuarie 2018.

72. Același raționament este expus și prin unele dintre opiniile teoretice exprimate de judecători, ceea ce relevă riscul apariției unei practici neunitare.

XI.2. **Asupra fondului sesizării**

73. Sesizarea de față este formulată într-o cauză în care reclamantul, funcționar public cu statut special, solicită

acordarea, și după data de 1 ianuarie 2018, a majorării de 40% din salariul de bază/solda de funcție/salariul de funcție, prevăzută de art. 1 alin. (3¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 și Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 78/2017, invocând și prevederile art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017.

74. Ca urmare, prin sesizarea de față s-a solicitat a se lămurii: „Dacă în interpretarea art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017, art. 1 alin. (3¹) și (32) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 și Ordinului ministrului afacerilor interne nr. 78/2017, polițiștii planificați să asigure continuitatea îndeplinirii atribuțiilor specifice, în afara programului normal de lucru, de la domiciliu, beneficiază de majorarea de 40% din salariul de bază/solda de funcție/salariul de funcție, acordată în conformitate cu prevederile legale în vigoare, și începând cu 1 ianuarie 2018, pentru perioada în care asigură continuitatea?”

75. Pentru soluționarea prezentei sesizări se impun, mai întâi, unele precizări privind continuitatea îndeplinirii atribuțiilor specifice, în afara programului normal de lucru, de la domiciliu, pentru a se stabili caracterele și natura acesteia.

76. Potrivit art. 44 alin. (2) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, polițistul este obligat „să se prezinte la programul de lucru stabilit, precum și în afara acestuia, în situații temeinic justificate, pentru îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, cu compensarea timpului lucrat, potrivit legii.”

77. Din aceste prevederi legale, precum și din cele ale Ordinului ministrului internelor și reformei administrative nr. 577/2008 privind programul de lucru al polițiștilor, formele de organizare a acestuia și acordarea repausului săptămânal, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 618 din 22 august 2008, rezultă că programul de lucru al polițiștilor este, de regulă, de 8 ore pe zi și de 40 de ore pe săptămână, cu un repaus săptămânal de 2 zile, de regulă sâmbăta și duminica [art. 2 alin. (1) din ordin], iar orele de serviciu prestate de polițist peste durata prevăzută la art. 2 alin. (1) se consideră ore suplimentare.

78. Reiese, de asemenea, că, dacă se impune efectuarea de muncă suplimentară, regula o constituie efectuarea de ore suplimentare *la locul de muncă*.

79. Singura perioadă în care a fost reglementată expres pentru polițiști remunerarea pentru continuitatea îndeplinirii atribuțiilor specifice, în afara programului normal de lucru, *de la domiciliu*, a fost perioada anului 2017, sub imperiul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2017.

80. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 30 ianuarie 2017, a instituit o serie de măsuri impuse, printre altele, „de faptul că în lipsa unei reglementări privind salarizarea personalului din sectorul bugetar pentru anul 2017, începând cu 1 martie 2017, s-ar aplica în integralitate prevederile Legii-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, ceea ce ar genera inclusiv reduceri ale salariilor pentru unele categorii de personal”, astfel cum rezultă din preambulul său.

81. Ordonanța de urgență anterioară a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 115/2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 403 din 29 mai 2017, care a prevăzut ca, la art. 1, după alin. (3) din ordonanța de urgență, să se introducă două noi alineate, alineatele (3¹) și (3²), cu următorul cuprins:

„(3¹) Personalul militar, polițiștii, funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare și personalul civil din cadrul instituțiilor publice din sistemul de apărare, ordine publică și securitate națională, planificat să asigure continuitatea îndeplinirii atribuțiilor specifice, în afara programului normal de lucru, de la domiciliu, beneficiază pentru această perioadă de o

majorare de 40% din salariul de bază/solda de funcție/salariul de funcție, acordată în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

(3²) Condițiile de acordare a majorării prevăzute la alin. (3¹), inclusiv activitățile pentru care se asigură continuitatea îndeplinirii atribuțiilor specifice, se stabilesc prin ordin al conducătorilor instituțiilor publice de apărare, ordine publică și securitate națională.”

82. Având în vedere dispozițiile art. 1 alin. (3²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 115/2017, a fost emis Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 78/2017, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 498 din 29 iunie 2017.

83. Astfel cum se precizează în art. 1, ordinul reglementează condițiile de acordare a majorării salariale, precum și activitățile pentru care se asigură continuitatea îndeplinirii atribuțiilor specifice prevăzute de art. 1 alin. (3¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 115/2017, în cazul personalului Ministerului Afacerilor Interne.

84. Din aceste prevederi rezultă, mai întâi, că activitățile pentru care se acordă majorarea analizată vizează continuitatea îndeplinirii atribuțiilor specifice, în afara programului normal de lucru, de la domiciliu, fiind așadar vorba de o situație diferită de cele în care polițistul asigură permanența de la locul de muncă.

85. În același sens, art. 4 alin. (3) și (4) din ordin arată că personalul M.A.I. prevăzut la alin. (1) lit. a) nu beneficiază de majorare în perioada în care desfășoară efectiv activitățile prevăzute la art. 3, precizând că asigurarea continuității îndeplinirii atribuțiilor specifice în afara programului normal de lucru, de la domiciliu, nu reprezintă muncă desfășurată în durata normală a timpului de muncă și nici muncă suplimentară în perioada în care nu sunt desfășurate efectiv activitățile prevăzute la art. 3, orele stabilite în volumul de timp lunar planificat, astfel cum este reglementat la art. 2 lit. b), neputându-se compensa cu timp liber corespunzător.

86. În consecință, majorarea analizată se acordă doar pentru acea perioadă de așteptare în care polițistul se află la domiciliu, dar nu este chemat să desfășoare efectiv activitățile prevăzute la art. 3 din ordin.

87. În cazul în care este chemat să efectueze activitățile prevăzute la art. 3 din ordin, devin incidente, pentru perioada efectuării acelor activități, prevederile legale referitoare, după caz, la munca efectuată peste programul normal de lucru sau la munca suplimentară desfășurată în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, ceea ce nu face obiectul prezentei sesizări.

88. Această concluzie este în acord cu Hotărârea CJUE din 21 februarie 2018, pronunțată în Cauza C-518/15, prin care s-a decis, conform punctului 4 din dispozitiv, că art. 2 din Directiva 2003/88 trebuie interpretat în sensul că timpul de gardă pe care un lucrător îl petrece la domiciliu cu obligația de a răspunde la apelurile angajatorului său într-un interval de opt minute, ceea ce restrânge în mod semnificativ posibilitățile de a avea alte activități, trebuie să fie considerat „timp de lucru”.

89. La considerentul nr. 60 din hotărâre se precizează însă că, „În sfârșit, trebuie să se arate că situația este diferită în cazul în care lucrătorul efectuează o gardă potrivit sistemului de permanență conform căruia acesta trebuie să fie accesibil în permanență, fără a fi însă obligat să fie prezent la locul de muncă. Astfel, deși se află la dispoziția angajatorului său, în măsura în care trebuie să poată fi contactat, în această situație,

lucrătorul își poate gestiona timpul cu mai puține constrângeri și se poate consacra propriilor interese. În aceste condiții, numai timpul aferent prestării efective a serviciilor trebuie considerat «timp de lucru» în sensul Directivei 2003/88 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 septembrie 2003, *Jaeger*, C-151/02, EU:C:2003:437, punctul 65 și jurisprudența citată).

90. În al doilea rând, din prevederile art. 3 din Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 78/2017 rezultă cine sunt beneficiarii majorării de 40% și care sunt activitățile punctuale pentru care se acordă aceasta.

91. Astfel, de majorarea în discuție putea beneficia doar personalul din cadrul secțiilor de poliție rurală, polițiilor comunale și posturilor de poliție comunală [art. 3 alin. (1) lit. a) din ordin], precum și personalul din structurile de poliție judiciară, criminalistică și de suport operativ, organizate în cadrul Poliției Române și Poliției de Frontieră Române [art. 3 alin. (1) lit. b) din ordin].

92. De asemenea, mai puteau beneficia de această majorare polițiștii încadrați pe funcții de medici în spitalele din rețeaua sanitară proprie [art. 3 alin. (2)].

93. Activitățile pentru care se acordă majorarea sunt, potrivit art. 3 din ordin, fie intervenția în mediul rural la sesizările Sistemului unic național pentru apeluri de urgență și alte evenimente semnalate privind apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei, a proprietății private și publice, prevenirea și descoperirea infracțiunilor, respectarea ordinii și liniștii publice, fie cercetarea la fața locului și intervenția specializată pentru prinderea în flagrant.

94. O altă condiție este aceea de a nu se fi putut asigura îndeplinirea atribuțiilor specifice în program de lucru în ture sau în schimburi.

95. De asemenea, prevederile alin. (2) al art. 4 din ordin arată că, „Pentru acordarea majorării, personalul M.A.I. se nominalizează în ordin/dispoziție de personal întocmit(ă) în acest scop de structura de resurse umane.”

96. Nu în ultimul rând, dispozițiile ordinului mai reliefează și faptul că acordarea majorării era condiționată de existența unei planificări pentru asigurarea continuității îndeplinirii atribuțiilor specifice, precum și încadrarea în cheltuielile cu salariile aprobate prin bugetul fiecărui ordonator de credite.

97. Planificarea personalului desemnat să asigure continuitatea îndeplinirii atribuțiilor specifice despre care fac vorbire dispozițiile art. 4 alin. (1) lit. a) din Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 78/2017 presupune și existența unui centralizator lunar al cărui model este prevăzut în anexa la actul evocat, centralizator care să evidențieze numărul de ore aferent perioadei în care angajatul a fost planificat în luna respectivă să asigure continuitatea îndeplinirii atribuțiilor specifice.

98. Această planificare este necesară întrucât, potrivit dispozițiilor art. 6 alin. (2) din Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 78/2017, „Plata se face pe baza centralizatorului lunar al numărului de ore aferent perioadei în care personalul M.A.I. a fost planificat în luna respectivă să asigure continuitatea îndeplinirii atribuțiilor specifice, în afara programului normal de lucru, de la domiciliu, al cărui model este prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.”

99. Concluzionând, majorarea de 40% din salariul de bază/solda de funcție/salariul de funcție prevăzută de dispozițiile art. 1 alin. (3¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 și Ordinul ministrului afacerilor interne nr. 78/2017 nu s-a acordat automat tuturor polițiștilor, ci numai celor anume prevăzuți de ordin.

100. Chiar în cazul acestora din urmă, pentru a beneficia de majorarea analizată, trebuie îndeplinite o multitudine de alte condiții, detaliate în precedent, fiind vorba, prin urmare, de un drept condiționat.

101. Totodată, nu este un drept fix, ci variabil, majorarea de 40% fiind calculată potrivit unei formule determinate prin prisma mai multor elemente, printre care și volumul de timp lunar planificat, care este definit de art. 2 lit. b) din ordin ca fiind numărul de ore aferent perioadei în care personalul Ministerului Afacerilor Interne a fost planificat în luna respectivă să asigure continuitatea îndeplinirii atribuțiilor specifice, în afara programului normal de lucru, de la domiciliu, cu excepția orelor în care s-au desfășurat efectiv activitățile pentru care se asigură continuitatea îndeplinirii atribuțiilor specifice.

102. Așa fiind, cuantumul majorării poate fi diferit nu numai de la un polițist la altul, dar poate fi diferit chiar și în cazul aceluiași polițist de la o lună la alta.

103. Cu privire la efectele în timp a acestor prevederi, trebuie subliniat că, față de preambulul și de cuprinsul său, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 (și implicit dreptul conferit prin aceasta), a avut un caracter temporar, fiind aplicabilă doar în anul 2017, aspect care reiese și din titlul său, respectiv ordonanță „(...) privind unele măsuri bugetare în anul 2017”.

104. Art. 68 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative dispune:

„(1) Actele normative pot avea aplicare limitată în timp, în spațiu sau privind obiectul reglementării.

(2) Prin acte normative ulterioare se poate prelungi, extinde sau restrânge durata actelor normative temporare, precum și a celor cu aplicare limitată în spațiu sau privind obiectul reglementării.

(3) Dispoziția de prelungire a termenului de aplicare a actului normativ temporar trebuie să intervină înainte de expirarea termenului și să indice, când este cazul, noul termen”.

105. În privința Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2017 nu a intervenit vreun act normativ ulterior prin care să se prelungească durata acesteia dincolo de decembrie 2017, singura perioadă în care a fost reglementată continuitatea îndeplinirii atribuțiilor specifice, în afara programului normal de lucru, de la domiciliu, fiind, așa cum s-a arătat, anul 2017.

106. Or, în cazul actelor normative emise pentru o durată determinată de timp, împlinirea termenului pentru care au fost emise respectivele acte normative are ca efect încetarea acțiunii normei juridice, încetarea producerii de efecte juridice, încetare care intervine *ope legis*, de drept.

107. În ceea ce privește ordinele cu caracter normativ, instrucțiunile și alte asemenea acte ale conducătorilor ministerelor și ai celorlalte organe ale administrației publice de specialitate sau ai autorităților administrative autonome, acestea trebuie să fie emise în conformitate cu reglementările cu forță juridică superioară, fiind acte cu caracter administrativ ce pot fi contestate în cadrul contenciosului administrativ, iar ieșirea din vigoare a actului normativ în executarea căruia au fost emise atrage și încetarea efectelor actelor de reglementare secundară.

108. Așadar, ca urmare a ieșirii din vigoare a actului de reglementare primară, încetează nu numai efectele acestui act, dar și efectele actului normativ de reglementare secundară, întrucât, conform normelor de tehnică legislativă cuprinse în art. 4 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă.

109. Trebuie concluzionat, față de acestea, că la data de 1 ianuarie 2018 majorarea de 40% din salariul de bază/solda de funcție/salariul de funcție prevăzută de dispozițiile art. 1 alin. (3¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 și ale Ordinului ministrului afacerilor interne nr. 78/2017 nu mai era prevăzută de vreun act normativ aflat în vigoare, după cum nu a fost prevăzută de vreun act normativ nici înaintea anului 2017.

110. Acestea fiind stabilite, se pune problema dacă, pentru un polițist care a îndeplinit toate condițiile mai sus analizate și care a beneficiat în anul 2017 de majorarea de 40% din salariul

de bază/solda de funcție/salariul de funcție, majorare prevăzută de prevederile legale amintite, acest drept subzistă și de la data de 1 ianuarie 2018, sub imperiul Legii-cadru nr. 153/2017.

111. Art. 38 din Legea-cadru nr. 153/2017, intitulat „Aplicarea legii”, dispune:

„(1) Prevederile prezentei legi se aplică etapizat, începând cu data de 1 iulie 2017.

(2) Începând cu data de 1 iulie 2017:

a) se mențin în plată la nivelul acordat pentru luna iunie 2017, până la 31 decembrie 2017, cuantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție și indemnizațiilor de încadrare, precum și cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut lunar, indemnizația brută de încadrare, solda lunară de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice, în măsura în care personalul ocupă aceeași funcție și își desfășoară activitatea în aceleași condiții; (...)

(3) Începând cu data de 1 ianuarie 2018 se acordă următoarele creșteri salariale:

a) cuantumul brut al salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, precum și cuantumul brut al sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor, premiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare, solda lunară/salariul lunar de care beneficiază personalul plătit din fonduri publice se majorează cu 25% față de nivelul acordat pentru luna decembrie 2017, fără a depăși limita prevăzută la art. 25, în măsura în care personalul respectiv își desfășoară activitatea în aceleași condiții; (...)

112. Textul de lege citat prevede, așadar, la alin. (2) lit. a) și la alin. (3) lit. a), menținerea în plată până la 31 decembrie 2017 și, respectiv, majorarea, începând cu data de 1 ianuarie 2018, a cuantumului brut al acelor sporuri, indemnizații, compensații, prime, premii și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul lunar brut/solda lunară/salariul lunar și numai în măsura în care personalul respectiv își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

113. Din aceste prevederi rezultă că este necesar să fie vorba de sporuri, premii, alte elemente salariale care să aibă caracter permanent și care să fie prevăzute și după 1 ianuarie 2018.

114. În acest context trebuie amintit faptul că Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a pronunțat Decizia nr. 23 din 15 noiembrie 2021, în ale cărei considerente sunt consemnate dezlegări de principiu care pot fi aplicate *mutatis mutandis* și în prezenta cauză, respectiv:

„100. Pentru dezlegarea problemei de drept ce face obiectul prezentei sesizări trebuie a se face distincția dintre sporurile cu caracter variabil și cele cu caracter temporar.

101. Caracterul variabil al sporului privește cuantificarea, stabilirea valorii sale nominale prin aplicarea reperelor de cuantificare (în cauzele analizate, timpul efectiv lucrat), opuse sporurilor cu caracter variabil fiind sporurile fixe, iar nu sporurile cu caracter permanent. Altfel spus, caracterul variabil/fix al sporului vizează cuantificarea acestuia, în timp ce caracterul permanent/temporar vizează condițiile de acordare a sporului, acestea fiind două aspecte distincte.”

115. Or, majorarea de 40% din salariul de bază/solda de funcție/salariul de funcție la care se referă sesizarea de față a avut caracter temporar, astfel cum s-a argumentat în precedent, nemaifiind prevăzută după 1 ianuarie 2018 de Legea-cadru nr. 153/2017 și nici de alte acte normative, astfel că nu intră sub incidența prevederilor art. 38 din actul evocat.

116. Este de interes în soluționarea prezentei sesizări și Decizia nr. 119 din 7 aprilie 2025, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în Dosarul nr. 2.478/1/2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 21 mai 2025, prin care s-a stabilit:

„În interpretarea dispozițiilor art. 7 lit. b), f) și i) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 4 alin. (2) din capitolul II din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, majorarea pentru munca suplimentară desfășurată de poliștii de penitenciare în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, calculată potrivit dispozițiilor art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu completări prin Legea nr. 28/2014, cu modificările și completările ulterioare, nu influențează calculul altor drepturi salariale și nesalariale constând în sumă compensatorie, spor condiții vătămătoare, spor condiții periculoase, ore suplimentare, spor pericol ANP, indemnizație chirie, majorare de 50%.”

117. Deși în cauza respectivă s-a analizat calificarea juridică a majorării de 75% pentru munca suplimentară desfășurată de poliștii de penitenciare în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, majorare care, spre deosebire de cea de față, are caracter permanent, și nu temporar, prezintă interes pentru soluționarea prezentei sesizări considerentele de la paragrafele 94-99, în special următoarele:

„94. Din interpretarea gramaticală și sistematică a textului de lege direct aplicabil, respectiv art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013, la care normele de salarizare actuale fac trimitere, rezultă însă că majorarea acordată pentru activitatea desfășurată în zilele nelucrătoare nu poate fi considerată ca modificând salariul de funcție, întrucât nu este reglementată ca o majorare a salariului de funcție cu 75%, ci ca o majorare calculată din baza reprezentată de salariul de funcție.

95. Dacă legiuitorul ar fi intenționat să majoreze salariul de funcție prin aplicarea procentului de 75%, ar fi dispus în consecință, astfel cum a procedat, de exemplu, prin art. 16 alin. (1) din Legea-cadru nr. 153/2017 când a utilizat sintagma «beneficiarii de majorarea salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare cu până la 50%».”

118. S-a conchis că munca desfășurată în zilele nelucrătoare se plătește cu o sumă de bani ce se calculează proporțional cu activitatea desfășurată în situația respectivă, astfel că, neducând la o majorare a salariului de funcție, nu va influența nici elementele componente ale salariului lunar calculate în raport cu salariul de funcție.

119. În mod similar, în circumstanțele din prezenta sesizare, majorarea acordată pentru continuitatea îndeplinirii atribuțiilor specifice, în afara programului normal de lucru, de la domiciliu, nu este reglementată ca o majorare a salariului de funcție cu 40%, ci ca o majorare calculată din baza reprezentată de salariul de funcție.

120. Mai exact, acordarea majorării respective presupune adăugarea la salariu a unei sume reprezentând 40% din baza reprezentată de salariul de funcție numai corespunzător perioadelor din lună când sunt îndeplinite cerințele particulare pentru acordarea majorării, și nu o majorare cu 40% a salariului de funcție.

121. Un argument în același sens se deduce și din modul de calcul al acestei majorări cuprins în Ordinul ministrului afacerilor

interne nr. 78/2017, din care rezultă că majorarea în discuție este o sumă concretă adăugată soldei de funcție prin folosirea în formula de calcul a raportului dintre volumul de timp (de permanență la domiciliu) lunar planificat și durata normală a timpului de lucru stabilită lunar și, respectiv, a cuantumului lunar al salariului de bază sau al salariului de funcție ori, după caz, al soldei de funcție.

122. În concluzie, deoarece reglementarea dreptului salarial în discuție îl concepe ca pe o majorare (în sumă variabilă numai în funcție de durata planificării de permanență din durata întregii luni) adăugată salariului/soldei de funcție și calculată prin aplicarea unui procent acestui salariu, acesta nu este inclus în enumerarea cuprinsă în art. 38 alin. (2) lit. a), respectiv alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017, texte legale care prevăd menținerea în plată după 1 iulie 2017 și, respectiv, creșterea de la 1 ianuarie 2018 a cuantumurilor brute ale salariilor de bază, soldelor de funcție/salariilor de funcție, indemnizațiilor de încadrare, precum și a cuantumului brut al sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor, primelor, premiilor și a celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare, solda lunară/salariul lunar.

123. Totodată, aceeași concluzie este susținută și de omisiunea legiuitorului de a prevedea acest drept în legislația aplicabilă ulterior perioadei în care a produs efecte Ordonanța

de urgență a Guvernului nr. 9/2017, cum s-a argumentat anterior.

124. Având în vedere toate argumentele ce precedă, instanța supremă opinează că dezlegarea prefigurată pentru problema de drept cuprinsă în sesizare trebuie să aibă în vedere nu doar dispozițiile art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017, indicate de instanța de trimitere — normă care reglementează creșterile salariale ce au avut loc începând cu data de 1 ianuarie 2018 —, ci și prevederile art. 38 alin. (2) lit. a) din același act normativ, întrucât, în condițiile în care dreptul în discuție a fost prevăzut de un act normativ aplicabil în anul 2017, era necesar a se verifica dacă la intrarea în vigoare a Legii-cadru nr. 153/2017 (1 iulie 2017) acesta s-a regăsit între componentele salariale preluate cu ocazia aplicării etapizate a noii legi de salarizare.

125. Or, art. 38 alin. (2) din Legea-cadru nr. 153/2017 este norma care prevede care sunt drepturile salariale menținute în plată începând cu data de 1 iulie 2017, iar art. 38 alin. (3) din lege se referă la creșteri salariale operate începând cu 1 ianuarie 2018, dar care se puteau aplica, prin definiție, numai drepturilor menținute de alineatul al doilea al textului.

126. În consecință, Înalta Curte propune reformularea sesizării exclusiv prin includerea, între actele normative a căror interpretare este dată, a prevederilor art. 38 alin. (2) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017.

127. Pentru aceste considerente, în temeiul art. 521 cu referire la art. 519 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 482/90/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile și, în consecință, stabilește că:

În interpretarea art. 38 alin. (2) lit. a) și a art. 38 alin. (3) lit. a) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, art. 1 alin. (3¹) și (3²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 9/2017 privind unele măsuri bugetare în anul 2017, prorogarea unor termene, precum și modificarea și completarea unor acte normative și a Ordinului ministrului afacerilor interne nr. 78/2017 privind condițiile de acordare a majorării salariale pentru personalul Ministerului Afacerilor Interne planificat să asigure continuitatea îndeplinirii atribuțiilor specifice, în afara programului normal de lucru, de la domiciliu, precum și activitățile pentru care se asigură continuitatea îndeplinirii atribuțiilor specifice, polițiștii planificați să asigure continuitatea îndeplinirii atribuțiilor specifice, în afara programului normal de lucru, de la domiciliu, nu beneficiază de majorarea de 40% din salariul de bază/solda de funcție și începând cu 1 ianuarie 2018 pentru perioada în care asigură continuitatea.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 16 iunie 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,

Georgiana Toader

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329

C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR

și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.

Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

